

zenginleşmesiyle artar. Yukarıda da deyinildiği gibi yapılan araştırmalar, çocuğun imgelerinin zenginleşmesinin, kültürünü özümsemesiyle desteklendiğini ortaya koymuştur.

Çocuğun büyümesine koşut olarak kendi kendine edindiği resimsel dağarcık sanatsal öğrenme için yeterli değildir. Her resim yapma işleminde çocuk kendisine gerek olanı, kültürel anlamda paylaşılanı gerçekten keşfederek seçer. Yinelemek gerekirse, bu seçme işlemi tek başına olmaz. öğreticiler ve öğretim yolları gereklidir.

Ülkemizde çocuğun sanat eğitimine yaklaşım genel anlamda çocuk-odaklı gibi görünür. Sanat eğitimi tartışılırken çocukların özgür bırakılmaları her zaman gündemdedir. Oysa sanat eğitimi, psikolojik ve romantik yaklaşımların ötesinde sanatla çocuğun gerçek buluşmasıdır. Bu da ancak doğru saptanmış öğretim yöntem ve teknikleriyle olasıdır.

Vigotsky, bilişsel gelişmenin birbirini izleyen iki aşamada gerçekleştiğini ve bunun önce toplumsal ya da kültürel boyutta ilişkilerle, sonra içsel olarak psikolojik boyutta olduğunu söyler (Vigotsky 1985).

Sanat eğitiminde işi kendiliğindenliğe bırakmak çocuğun sanatı kendi kendine öğrenmesini, yaşamasını, sevmesini beklemek, uygulamada sanat eğitimi adına yaşanan olumsuzlukların, kültürel bilisizliğin sürmesini istemekle eşanlamlıdır.

“Yaratmanın Ötesi” (Beyond Creating) adlı kitabın ön sözünde şöyle yazılır; “Sanat herkesindir. İster kadın, ister erkek, ister çocuk ya da eğitimci ve sanatçı olsun, herkese canlılık ve coşku verir. Sanat yapıtı çok özel, bireysel anlamlar taşır. Her birimiz sanat yapıtlarına farklı tepki veririz. Bu, bizim sanatı anlamamıza bağlıdır. Bu anlamda sanat eğitimi, yaparak **yaratmanın** ötesinde sanatın tarihini, değerini, amacını, yaşantımız ve kültürümüz içindeki yerini anlamaktır” (1985, Beyond Creating).

Bir başka deyişle; sanatı öğrenmek için çocuğun salt bir şeyler üretmesi yeterli değildir. Ürüne yönelik etkinlikler sanat alanının yalnız bir boyutunu oluşturur. Çocuk sanatı dört boyutuyla; tarihiyle, eleştirisiyle, estetiği ve uygulamasıyla öğrenmelidir.

Sanat tarihi, sanat tarihsel bilgi edinme sürecini, sanat eleştirisi, sanat yapıtına anlamlı, bilgili tepki verme sürecini, estetik sanatı, sorgulamayı, sanat nedir, güzellik nedir, bir yapıtı sanat yapan nitelikler nelerdir gibi soruların yanıtlarını arama sürecini kapsar.

Dört konu alanlı sanat eğitimi sanatı yetenekli ya da yetenekleri sınırlı, her çocuğa öğretmeyi amaçlar.

Bu yaklaşımda bütün çocuklar sanatı öğrenirler ve yaşarlar. Amaç sanatta tek tek dahiler yetiştirmek değil, sanatı öğretmektir. Yine bu yaklaşımda çocuklar sanatı araştırarak, düşünerek, eleştirerek ve uygulayarak öğrenirler

Sonuç olarak;

- 1- Çocuk resimleri ve çizimleri, her zaman davranış bilimcilerin, eğitimcilerin ve sanatçıların ilgisini çekmiştir. Bu ilgi daha çok dışarı yansıyan ürünlerden bilim adına ip uçları aramaya ve veri toplamaya yöneliktir.
- 2- Çocuk yönünden ise bu dışarı yansıyan somut malzeme onun iç ve dış dünyasını dengelemeye çalışırken mutlu olduğu, sevindiği bir başka boyutta anlatım dilidir.
- 3- Çocuklar sanatı öğrenerek gelişirler. Sanatsal gelişme büyümenin doğal sonucu değildir.
- 4- Sanatı öğrenme salt uygulamayla sınırlı değildir. Çocuk, sanatı eleştirisi, estetiği, tarihi ile birlikte öğrenmelidir.